

Sygn. akt IX Ga 465/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 stycznia 2016 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie IX Wydział Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący: SSO Sławomir Boratyński (spr.)

Sędziowie: SSO Przemysław Grochowski

SSO Jacek Widło

Protokolant: sekretarz sądowy Agnieszka Kozak

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 29 stycznia 2016 roku w L. sprawy

z powództwa Ł. S.

przeciwko R. K.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego w Siedlcach z dnia 16 lipca 2015 roku, sygn. akt V GC 399/15

I. oddala apelację;

II. zasądza od pozwanej R. K. na rzecz powoda Ł. S. kwotę 60 (sześćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania odwoławczego.

SSO P. G. SSO S. B. SSO J. W.

Sygn. akt IX Ga 465 / 15

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 16 lipca 2015 r. Sąd Rejonowy w Siedlcach V Wydział Gospodarczy po rozpoznaniu w S. na rozprawie sprawy z powództwa Ł. S. przeciwko R. K. o zapłatę 11.819,25 zł. umorzył postępowanie w zakresie należności głównej powyżej kwoty 426,72 zł. (pkt I) , zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 426,72 zł. z ustawowymi odsetkami od kwot:

- 11.819,25 zł. od dnia 20.11.2014 r. do dnia 20.01.2015 r.;

- 426,72 zł. od dnia 21.01.2015 r. do dnia zapłaty (pkt II) ;

oraz kwotę 3 008 zł. tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 2.400 zł. tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego (pkt III) .

Jako uzasadnienie wyroku wskazano ,że w pozwie z dnia 20 listopada 2014 roku powód Ł. S. wnosił o zasądzenie na jego rzecz od pozwanej R. K. kwoty 11.819,25 złotych wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi za okres od dnia

wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kosztami procesu. W uzasadnieniu pozwu powód podniósł, że na mocy umowy przelewu wierzytelności zawartej pomiędzy powodem, a firmą (...) FIRMA A.E. D. z siedzibą w S., powód nabył roszczenie wobec pozwanej R. K.. Ponadto powód uzasadniał, że wierzytelność, którą nabył od (...) FIRMA A.E. D. z siedzibą w S. wobec pozwanej, powstała w związku z wykonaniem na rzecz pozwanej, z tytułu zawartych umów kupna -sprzedaży, dostaw towaru, za które zostały wystawione następujące faktury VAT:

1) nr FS - (...) z dnia 3 czerwca 2014 roku na kwotę 4.727,82 zł. z terminem płatności do dnia 2 sierpnia 2014 roku ,

a. - skorygowana fakturą korygującą o nr KS - (...) z dnia 16 czerwca 2014 roku na kwotę 360,00 zł. ;

2) nr FS - (...) z dnia 7 czerwca 2014 roku na kwotę 4.734,85 zł. z terminem płatności do dnia 6 sierpnia 2014 roku,

a. - skorygowana fakturą korygującą o nr KS - (...) z dnia 16 czerwca 2014 roku na kwotę 360,00 zł. ;

3) nr FS - (...) z dnia 12 czerwca 2014 roku na kwotę 4.720,78 zł. z terminem płatności do dnia 11 sierpnia 2014 roku,

a. - skorygowana fakturą korygującą o nr KS - (...) z dnia 16 czerwca 2014 roku na kwotę 240,00 zł.,

b. - skorygowana fakturą korygującą o nr KS - (...) z dnia 4 lipca 2014 roku na kwotę 665,10 zł.;

4) nr FS - (...) z dnia 16 czerwca 2014 roku na kwotę 249,30 zł. z terminem płatności do dnia 15 sierpnia 2014 roku.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, iż pozwana dokonała zapłaty na poczet w/w należności w wysokości 1.415,12 złotych, która została następnie została zaliczona na poczet zadłużenia wynikającego z faktury VAT o nr (...), w związku z powyższym przy uwzględnieniu kwoty wynikającej z faktury korygującej do zapłaty pozwanej z w/w faktury VAT pozostała kwota podstawowa w wysokości 2.952,70 zł. , której to kwoty wraz z należnościami wynikającymi z pozostałych w/w faktur VAT pozwana nie uregulowała do dnia przelewu wierzytelności. W związku z powyższym pozwanej, wobec sprzedawcy pozostała do zapłaty za zakupiony towar łączna kwota należności głównej w wysokości 11.392,53 zł, której nie uregulowała pozwana do dnia przelewu wierzytelności na rzecz powoda. Dalej powód wskazał, iż na dochodzoną niniejszym pozwem kwotę 11.819,25 zł. składa się kwota 426,72 zł. (łączne skapitalizowane odsetki ustawowe wyliczone na dzień 20 listopada 2014 roku - z tytułu opóźnienia w zapłacie należności przez pozwaną, liczone od terminów płatności zobowiązań pieniężnych wskazanych w fakturach VAT) oraz kwota 11.392,53 zł. (łączna kwota należności podstawowej stwierdzonej fakturami VAT). Podał, iż niniejszą należność za nieuiszczone przez pozwaną faktury VAT - (...) FIRMA A.E. D. przeniósł w drodze przelewu wierzytelności na powoda. Powód wskazał nadto , iż na wysokość dochodzonego roszczenia składa się :

- kwota 2.952,70 zł. - z tytułu skapitalizowanych odsetek za należność stwierdzoną fakturą VAT o nr (...) z dnia 3 czerwca 2014 roku, skorygowanej fakturą korygującą VAT o nr KS - (...) z dnia 16 czerwca 2014 roku o kwotę 360 zł. ;

- kwota 115,68 zł. - z tytułu odsetek ustawowych za opóźnienie w zapłacie długu stwierdzonego w/w fakturą VAT, wyliczonych od w/w kwoty (2.952,70 zł.) za okres od dnia wymagalności wskazanego w w/w fakturze VAT, tj. od dnia 3 sierpnia 2014 roku do dnia 20 listopada 2014 roku, tj. do dnia napisania pozwu;

- kwota 4.734,85 zł. - z tytułu braku zapłaty za należność stwierdzoną fakturą VAT o nr (...) z dnia 7 czerwca 2014 roku, skorygowanej fakturą VAT o nr (...) z dnia 16 czerwca 2014 roku o kwotę 360 zł.;

- kwota 165,17 zł. - z tytułu odsetek ustawowych za opóźnienie w zapłacie długu stwierdzonego w/w fakturą, wyliczonych od w/w kwoty (4.734,85 zł.) za okres od dnia wymagalności wskazanego w w/w fakturze VAT, tj. od dnia 7 sierpnia 2014 roku do dnia 20 listopada 2014 roku do dnia napisania pozwu;

- kwota 3,815,68 zł. - z tytułu braku zapłaty za należność stwierdzoną fakturą VAT o nr (...) z dnia 12 czerwca 2014 roku, skorygowanej fakturami VAT o nr (...) z dnia 16 czerwca 2014 roku o kwotę 240 zł. oraz nr KS- (...) z dnia 4 lipca 2014 roku o kwotę 665,10 zł.;

- kwota 137,26 zł. - z tytułu odsetek ustawowych za opóźnienie w zapłacie długu stwierdzonego w/w fakturą, wyliczonych od w/w kwoty (3.815,68 zł.) za okres od dnia wymagalności wskazanego w w/w fakturze VAT, tj. od dnia 12 sierpnia 2014 roku do dnia 20 listopada 2014 roku do dnia napisania pozwu;

- kwota 249,30 zł. - z tytułu braku zapłaty za należność stwierdzoną fakturą VAT o nr (...) z dnia 16 czerwca 2014 roku;

- kwota 8,61 zł. - z tytułu odsetek ustawowych za opóźnienie w zapłacie długu stwierdzonego w/w fakturą, wyliczonych od w/w kwoty (249,30 zł.) za okres od dnia wymagalności wskazanego w w/w fakturze VAT, tj. od dnia 16 sierpnia 2014 roku do dnia 20 listopada 2014 roku do dnia napisania pozwu.

Powód wezwał pozwaną do zapłaty należnej kwoty, lecz pozwana płatności nie dokonała (pозew, k. 3-5).

W dniu 6 lutego 2015 roku Sąd Rejonowy w Siedlcach V Wydział Gospodarczy nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym sygn. akt V GNC 1822/14 nakazał pozwanej R. K., aby zapłaciła powodowi Ł. S. kwotę dochodzoną pozewem wraz z ustawowymi odsetkami oraz kosztami procesu lub wniosła sprzeciw (nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 6 lutego 2014 roku, k. 33).

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie na rzecz pozwanej kosztów procesu oraz podniosła zarzut niewłaściwości tutejszego Sądu, wskazując, iż właściwym do rozpoznania niniejszej sprawy jest Sąd Rejonowy w Białymstoku.

W uzasadnieniu sprzeciwu pozwana nie kwestionowała, iż pozostawał w stosunkach gospodarczych z (...) Firma. Nie kwestionowała także, iż zawarł z (...) Firma umowy sprzedaży. Nie kwestionowała także, iż roszczenie zbywcy wierzytelności względem pozwanej, wynikające z faktur VAT wynosiło w sumie kwotę 11.392,53 zł. Pozwana podniosła, iż niniejszej kwoty nie kwestionuje. Jednocześnie wskazała, iż przed wydaniem nakazu zapłaty spełniła roszczenie, tj. w dniu 16 stycznia 2015 roku (sprzeciw od nakazu zapłaty, k. 37-40).

W odpowiedzi na sprzeciw, pismem z dnia 27 kwietnia 2015 roku pełnomocnik powoda zmodyfikował powództwo w zakresie wpłaconej przez pozwaną kwoty 11.392,53 złotych i wniósł o zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kwoty: 426,72 zł. wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi w sposób następujący:

- od kwoty: 11.819,25 zł. - za okres od dnia 20 listopada 2014 roku do dnia 20 stycznia 2015 roku;

- od kwoty: 426,72 zł. - za okres od dnia 21 stycznia 2015 roku do dnia zapłaty.

W zakresie kwoty 11.392,53 zł. pełnomocnik powoda cofnął powództwo i w zakresie odsetek ustawowych od tej kwoty, tj. od dnia 21 stycznia 2015 roku do dnia zapłaty i wniósł o umorzenie postępowania w tym zakresie (odpowiedź na sprzeciw, k. 49 - 52). Na rozprawie wyznaczonej na dzień 16 lipca 2015 roku -pełnomocnik powoda popierał powództwo, zaś w imieniu pozwanego nikt się nie stawił (protokół rozprawy z dnia 16 lipca 2015 roku, k. 60).

Sąd Rejonowy ustalił, że pozwana R. K. prowadzi działalność gospodarczą pod nazwą (...) z siedzibą w B., której przedmiotem jest wydobywanie żwiru i piasku, wydobywanie gliny i kaolinu (wydruk z (...), k. 22). W ramach prowadzonej działalności pozwana zawarła z (...) FIRMA A. E. D. z siedzibą w S. (wydruk z (...), k. 21) - umowę sprzedaży, której przedmiotem były towary znajdujące się w asortymencie (...) FIRMA A. E. D. z siedzibą w S., tj. wyroby budowlane z betonu. Następnie (...) FIRMA A. E. D. z siedzibą w S. wystawił pozwanej z tytułu umów sprzedaży następujące faktury:

I. nr FS - (...) z dnia 3 czerwca 2014 roku na kwotę 4.727,82 zł. z terminem płatności do dnia 2 sierpnia 2014 roku (faktura VAT, k. 18),

- skorygowana fakturą korygującą o nr KS - (...) z dnia 16 czerwca 2014 roku na kwotę 360,00 zł. (k. 20);

II. nr FS - (...) z dnia 7 czerwca 2014 roku na kwotę 4.734,85 zł. z terminem płatności do dnia 6 sierpnia 2014 roku (faktura VAT, k.15),

- skorygowana fakturą korygującą o nr KS - (...) z dnia 16 czerwca 2014 roku na kwotę 360,00 zł. (k. 17);

III. nr FS - (...) z dnia 12 czerwca 2014 roku na kwotę 4.720,78 zł. z terminem płatności do dnia 11 sierpnia 2014 roku (faktura VAT, k. 11),

- skorygowana fakturą korygującą o nr KS - (...) z dnia 16 czerwca 2014 roku na kwotę 240,00 zł. k. 13),

- skorygowana fakturą korygującą o nr KS - (...) z dnia 4 lipca 2014 roku na kwotę 665,10 zł. (k. 14);

IV. nr FS - (...) z dnia 16 czerwca 2014 roku na kwotę 249,30 zł. z terminem płatności do dnia 15 sierpnia 2014 roku (faktura VAT, k. 9).

(...) Firma A.E. D. z siedzibą w S. dostarczył pozwaną towar wynikający z w/w faktur (dokumenty WZ, k. 10, k. 12, k. 16, k. 19). Pozwana dokonała częściowej zapłaty, a mianowicie uiściła kwotę 1.415,12 zł., która została następnie zaliczona na poczet zadłużenia wynikającego z faktury VAT o nr (...) (bezsporne). W dniu 30 października 2014 roku pomiędzy powodem, a (...) FIRMA A.E. D. z siedzibą w S. zawarta została umowa przelewu wierzytelności na mocy, której powód nabył wierzytelność o łącznej kwocie 11.392,53 złotych, przysługującą mu w stosunku do pozwanej (umowa przelewu wierzytelności k. 23). Tego samego dnia powód zawiadomił pozwaną o przelewie wierzytelności (zawiadomienia k. 26). Pismem z dnia 31 października 2014 roku powód wezwał pozwaną do zapłaty (przesądowe wezwania do zapłaty, k. 27, potwierdzenie nadania wezwania, k. 28).

Powyższy stan faktyczny Sąd I instancji wskazał, że ustalił na podstawie zebranego w niniejszej sprawie materiału dowodowego. Sąd ten uznał, że powództwo w zakresie popieranym przez pełnomocnika powoda w piśmie procesowym z dnia 27 kwietnia 2015 roku jest zasadne w całości. Wskazano, że powód swoje roszczenie opiera na umowie sprzedaży. Zgodnie z treścią art. 535 kc przez umowę sprzedaży sprzedawca zobowiązuje się przenieść na kupującego własność rzeczy i wydać mu rzecz, a kupujący zobowiązuje się rzecz odebrać i zapłacić sprzedawcy cenę. Pozwana nie kwestionowała, że zawarła z (...) Firma A.E. D. z siedzibą w S. umowy sprzedaży, nie kwestionowała również ceny oraz dostarczenia jej towaru. Jak wynika z materiału dowodowego - a mianowicie z faktur VAT (k. 9, k. 11, k. 12, k. 14, k. 15, k. 17, k. 18 i k. 20) - dołączonych przez powoda do pozwu - towar został wydany i dostarczony pozwanej, o czym świadczą twierdzenia pozwanej oraz dokumenty załączone do pozwu, w tym dokumenty WZ (k. 10, k. 12, k. 16, k. 19). Mając powyższe na względzie oraz zebrany materiał dowodowy, Sąd Rejonowy wskazał, iż jednoznacznie z niego wynika, iż (...) Firma A.E. D. z siedzibą w S. wywiązała się z umowy sprzedaży i przeniosła na kupującego - pozwaną własność rzeczy oraz wydała pozwanej zakupiony towar, znajdujący się w asortymencie (...) Firma A.E. D. z siedzibą w S.. Tym samym (...) Firma A.E. D. z siedzibą w S. wykonał swoje zobowiązanie prawidłowo i należało mu się wynagrodzenie. Wskazano, że należności wykazane w fakturach w/w, objęte żądaniem pozwu, zostały spłacone przez pozwaną w dniu 16 stycznia 2015 roku (potwierdzenia dokonania operacji, k. 43). Wobec powyższego, powód cofnął powództwo wraz ze zrzeczeniem się roszczenia co do kwoty 11.392,53 zł. i odsetek ustawowych od tej kwoty, tj. od dnia 21 stycznia 2015 roku do dnia zapłaty - Sąd umorzył postępowanie w zakresie należności głównej powyżej kwoty 426,72 zł.

Zgodnie z treścią art. 355 § 1 kpc Sąd wydaje postanowienie o umorzeniu postępowania, jeżeli powód cofnął pozew ze skutkiem prawnym lub jeżeli wydanie wyroku stało się z innych przyczyn zbędne lub niedopuszczalne. W myśl art. 203 § 1 kpc pozew może być cofnięty bez zezwolenia pozwanego aż do rozpoczęcia rozprawy, a jeżeli z cofnięciem połączone jest zrzeczenie się roszczenia - aż do wydania wyroku.

Wskazano również, iż pozwana na rachunek bankowy (...) Firma A. E. D. dokonała wpłaty na poczet należności objętej żądaniem pozwu w wysokości 11.1392,53 zł., dopiero po wniesieniu pozwu o zapłatę, tj. w dniu 16 stycznia 2015 roku, a pozew został złożony w dniu 20 listopada 2014 roku.

Zgodnie z art. 476 kc dłużnik dopuszcza się zwłoki, gdy nie spełnia świadczenia w terminie. Natomiast w myśl art. 481 § 1 k.c. jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi.

W ocenie Sądu Rejonowego pozwana dopuściła się zwłoki w związku z czym powodowi przysługiwały odsetki za czas opóźnienia, tj. - kwota 426,72 zł. wraz z ustawowymi odsetkami:

- od kwoty: 11.819,25 zł. - za okres od dnia 20 listopada 2014 roku do dnia 20 stycznia 2015 roku;

- od kwoty: 426,72 zł. - za okres od dnia 21 stycznia 2015 roku do dnia zapłaty.

Wskazano wreszcie, iż zgodnie z treścią art. 509 § 1 kc wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. W ocenie Sądu I instancji nie było żadnych przeszkód, aby wierzyciel (...) Firma A.E. D. z siedzibą w S. przysługującą mu wierzytelność przeniósł na rzecz powoda. Z chwilą zawarcia umowy przelewu wierzytelności w miejsce dotychczasowego wierzyciela (...) Firma A.E. D. z siedzibą w S. wstąpił powód, któremu to pozwana winna zapłacić sumy wskazane na fakturach. W ocenie tego Sądu dołączona do pozwu umowa przelewu wierzytelności w sposób skuteczny przeniosła wierzytelność na rzecz powoda. Z treści umowy jednoznacznie wynikało jakie wierzytelności (...) Firma A. E. D. przenosi na rzecz powoda i że były to wierzytelności w stosunku do pozwanej.

O kosztach postępowania Sąd orzekł zgodnie z treścią art. 98 § 1 kpc zgodnie, z którym strona przegrywająca obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu).

Na koszty procesu poniesione przez powoda składała się opłata od pozwu w wysokości 591 zł, koszty zastępstwa procesowego w kwocie 2.400 zł ustalone na podstawie § 6 pkt 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenie przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (Dz. U. nr 163, poz. 1349 z późn. zm.) oraz opłata od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł.

Rozstrzygnięcie zawarte w powyższym wyroku Sądu Rejonowego zostało zaskarżone przez stronę pozwaną w części, tj. w zakresie pkt. II i III. Zaskarżonemu wyrokowi apelujący zarzucił naruszenie niżej wymienionych przepisów:

1. art. 379 pkt. 5 kpc poprzez nie uwzględnienie wniosku pozwanej o odroczenie wyznaczonej na dzień 16.07.2015 r. rozprawy z uwagi na brak możliwości stawienia pełnomocnika pozwanej na tejże rozprawie, co spowodowało pozbawieniem możliwości obrony praw pozwanej ;

2. art. 328 § 2 kpc poprzez nie wyjaśnienie w uzasadnieniu wyroku, z jakich przyczyn Sąd Rejonowy w Siedlcach uznał się właściwym do rozpoznania przedmiotowej sprawy, mając na uwadze wskazywane we wniesionym przez pozwaną sprzeciwie zarzuty w tym zakresie,

3. art. 98 § 1 kpc w zw. z § 6 pkt. 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dn. 28.09.2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu, poprzez zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kwoty 2400 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego w sytuacji, gdy pozwana przed wydaniem nakazu w przedmiotowej sprawie uregulowała należność główną względem powoda i przedmiotem sporu pozostała jedynie kwota skapitalizowanych odsetek w wysokości 426,72 zł.

Wskazując na powyższe skarżący wniósł o zmianę wyroku w zaskarżonej części poprzez oddalenie w całości powództwa, zmianę rozstrzygnięcia w zakresie kosztów procesu oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów procesu wraz z kosztami zastępstwa procesowego za obie instancje, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku

i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów zastępstwa procesowego za postępowanie odwoławcze.

Jako uzasadnienie apelacji wskazano, że z rozstrzygnięciem Sądu I instancji - w zaskarżonym zakresie - nie sposób się zgodzić. Według skarżącego na skutek naruszenia przez Sąd I instancji przepisów postępowania, doszło do pozbawienia możliwości obrony praw pozwanej, co powoduje nieważność postępowania - art. 379 pkt. 5 kpc. Pozwana, z uwagi na brak możliwości stawiennictwa jej pełnomocnika na wyznaczonej w dniu 16.07.2015 r. rozprawie, złożyła wniosek o zmianę jej terminu. Wniosek umotywowany był tym, iż pełnomocnik pozwanej wyjeżdżał na zaplanowany dużo wcześniej urlop, a pozwana nie wyrażała zgody na ustanowienie substytutu. Sąd nie uwzględnił wniosku pozwanej, nie informując o tym w ogóle jej pełnomocnika. Powyższe spowodowało, iż pozwana w ogóle nie uczestniczyła w wyznaczonej przez Sąd rozprawie, co stanowi o pozbawieniu możliwości obrony swych praw. Postępowanie Sądu I instancji jest dodatkowo o tyle niewłaściwe, gdyż Sąd w przypadku drugiej strony procesu (powoda) uwzględnił jego wniosek o nie wyznaczanie rozprawy we wskazanych przez niego kilkunastu terminach. Mając na uwadze zasadę równości i kontradiktoryjności, w ocenie pozwanej nic nie stało na przeszkodzie, aby Sąd Rejonowy uwzględnił również zgłoszony przez nią wniosek o zmianę terminu wyznaczonej rozprawy. Pozwana nie wyraziła zgody na ustanowienie substytutu, a ponadto z uwagi na znaczną odległość Sądu w Siedlcach od miejsca zamieszkania pozwanej oraz z uwagi na okres wakacyjny, jego ustanowienie byłoby wyjątkowo utrudnione. Kolejnym uchybieniem Sądu I instancji jest rozstrzygnięcie odnośnie kosztów procesu, tj. kosztów zastępstwa procesowego. Powód nie kwestionuje okoliczności, iż zapłata należności głównej miała miejsce ok. trzy tygodnie przed wydaniem przez Sąd Rejonowy nakazu zapłaty. Jak wynika z załączonego do pisma procesowego potwierdzenia przelewu, powód już w dniu 20.01.2015 r. otrzymał należność główną, w związku z tym miał wiedzę o braku podstaw do żądania pozwu co do tej należności. Niewątpliwie powyższe powinno skłonić powoda, do poinformowania Sądu, iż należność główna została opłacona i cofnięcie powództwa w tym zakresie. Powód tego nie uczynił najprawdopodobniej celowo, aby uzyskać dodatkowe wynagrodzenie w postaci zasądzenia przez Sąd kosztów zastępstwa procesowego, uwzględniających wartość przedmiotu sporu wraz z należnością główną. Takie, celowe działanie powoda, nie może podlegać ochronie prawnej w związku z czym brak jest jakichkolwiek podstaw do zasądzenia na rzecz powoda kosztów zastępstwa procesowego w oparciu o § 6 pkt. 5 rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dn. 28.09.2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenie przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu.

W uzasadnieniu wskazano ponadto, iż Sąd I instancji w żaden sposób nie odniósł się w uzasadnieniu orzeczenia, do podnoszonych przez pozwaną argumentów w w/w zakresie. Ponadto podniesiono, iż powód nie udowodnił w żaden sposób, wysokości wyliczonych odsetek. Nie przedstawił bowiem na tę okoliczność żadnego dokumentu (np. wydruku z kalkulatora odsetkowego), z którego wynikałaby ich wysokość oraz ilość dni opóźnienia. Końcowo wskazano, iż pozwana we wniesionym sprzeciwie podnosiła zarzut niewłaściwości Sądu Rejonowego w Siedlcach. Sąd Rejonowy w uzasadnieniu wydanego orzeczenia w ogóle nie odniósł się do podnoszonych przez pozwaną zarzutów na tę okoliczność. Nie jest również wiadomym, czy Sąd w ogóle podniesiony zarzut formalnie rozpoznał, przed przystąpieniem do merytorycznego rozpoznania przedmiotowej sprawy.

W odpowiedzi na apelację pełnomocnik strony powodowej wniosł o oddalenie apelacji pozwanego w całości, jako bezzasadnej oraz o zasądzenie od pozwanej R. K. na rzecz powoda Ł. S. zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa prawnego według norm prawem przepisanych.

Sąd Okręgowy Sąd Gospodarczy w Lublinie rozpoznając przedmiotową apelację ustalił i zważył co następuje :

Apelacja strony pozwanej w ocenie Sądu Okręgowego jest całkowicie niezasadna i nie zasługuje na jej uwzględnienie .

Stosownie do przepisu art. 378 § 1 kpc sąd drugiej instancji rozpoznaje sprawę w granicach apelacji . Związanie granicami wniosków apelacji oznacza zaś , że sąd drugiej instancji nie może objąć swą kontrolą tej części orzeczenia sądu pierwszej instancji, która nie została zaskarżona. Sąd nie jest zaś związany treścią wniosku apelacyjnego co do sposobu rozstrzygnięcia. Oznacza to zatem , że mimo wniosku skarżącego o zmianę wyroku sąd drugiej instancji

może go uchylić (i na odwrót). Wynika to z tego, że sąd ma obowiązek wydać prawidłowe orzeczenie i nie wiąże go w tym zakresie ocena prawna zawarta we wniosku apelacyjnym (por. Komentarz do art. 378 Kodeksu postępowania cywilnego (Dz.U.64.43.296), [w:] A. Jakubecki (red.), J. Bodio, T. Demendecki, O. Marcewicz, P. Telenga, M.P. Wójcik , Kodeks postępowania cywilnego. Praktyczny komentarz, Zakamycze, 2005, wyd. II.) . Podobne stanowisko zajął także Sąd Najwyższy uznając , iż sąd drugiej instancji nie jest związany wnioskami apelacji co do sposobu rozstrzygnięcia. Granice apelacji wyznacza nie tyle sam wniosek, co cały jej wywód i treść (por. wyrok z dnia 6 grudnia 2001 r. , I PKN 714/00 , OSNP 2003/22/544).

Za całkowicie nieuzasadniony należało uznać wniosek skarżącego o uchylenie zaskarżonego wyroku , a co za tym idzie i przekazanie sprawy do ponownego jej rozpoznania Sądowi I instancji. Wniosek ten został wprawdzie zgłoszony jako wniosek ewentualny , jednakże jako idący najdalej winien być rozpoznany w pierwszej kolejności . Z przepisu art. 386 § 2 i 4 kpc wynika, że uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi pierwszej instancji może nastąpić tylko w razie stwierdzenia nieważności postępowania, w razie nierozpoznania przez sąd pierwszej instancji istoty sprawy albo gdy wydanie wyroku wymaga przeprowadzenia postępowania dowodowego w całości. W ocenie Sądu Okręgowego w przedmiotowej sprawie nie zachodzi żadna ze wskazanych wyżej podstaw uchylenia orzeczenia i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu . Strona skarżąca nieważności postępowania upatrywała w pozbawieniu strony pozwanej możliwości obrony jej praw .

Postępowanie przed Sądem I instancji w ocenie Sądu Okręgowego nie jest dotknięte nieważnością postępowania . W niniejszym przypadku strona skarżąca nieważności postępowania upatrywała jak to wskazano powyżej , w rzekomym pozbawieniu strony pozwanej możliwości obrony swoich praw . Nie ulega wątpliwości , iż rozprawa w dniu 16 lipca 2015 r. odbyła się bez udziału pełnomocnika strony pozwanej oraz samej pozwanej , bowiem Sąd I instancji nie uwzględnił wniosku zgłoszonego przez pełnomocnika tej strony o odroczenie rozprawy . Z akta wprawdzie nie wynika , aby o treści zarządzenia z dnia 25 czerwca 2015 r. (którym odmówiono zmiany terminu rozprawy) pełnomocnik strony pozwanej został powiadomiony o powyższym , jednakże w ocenie Sądu Okręgowego powyższe uchybienie ze strony Sądu I instancji nie może skutkować przyjęciem ,że w niniejszym przypadku mamy rzeczywiście do czynienia z nieważnością postępowania poprzez pozbawienie strony prawa do obrony . Skoro nie zachodziły bowiem podstawy do odroczenia rozprawy , to chociaż Sąd I instancji o tym nie poinformował ani pełnomocnika procesowego , ani też samej strony pozwanej to uchybienie w tym zakresie nie może być utożsamiane z pozbawieniem strony prawa do obrony i nie stanowi ono pozbawienia strony prawa do obrony , tym bardziej ,że pełnomocnik strony pozwanej nie miał żadnych podstaw do uznania i przyjęcia , że przedmiotowy wniosek został przez Sąd I instancji uwzględniony. Urlop wypoczynkowy pełnomocnika procesowego oraz jego wyjazd za granicę nie jest przesłanką do odroczenia rozprawy . Przepis art. 214 §1 kpc stanowi bowiem, że rozprawa ulega odroczeniu, jeżeli sąd stwierdzi nieprawidłowość w doręczeniu wezwania albo jeżeli nieobecność strony jest wywołana nadzwyczajnym wydarzeniem lub inną znaną sądowi przeszkodą, której nie można przewyżyć. Nie ulega wątpliwości ,że powyższe przyczyny odnoszą się także do pełnomocnika procesowego strony .W niniejszym stanie faktycznym mogłaby zachodzić co najwyżej druga z wymienionych powyżej przyczyn skutkujących koniecznością odroczenia rozprawy. Nadzwyczajne wydarzenie to natomiast wydarzenie , z którym łączy się zjawisko zewnętrzne o tak intensywnej sile czy też natężeniu, którym nie można się skutecznie przeciwstawić. Odroczenie jednakże rozprawy na tej podstawie następuje wówczas, gdy nadzwyczajne zdarzenia zewnętrzne (katastrofy, klęski żywiołowe, akty zbrojne, zamach terrorystyczne) wykazują cechy przemożności wobec każdego podmiotu i mają charakter przejściowy. Sąd Apelacyjny w Gdańsku za "nadzwyczajne wydarzenie powodujące nieobecność strony na rozprawie uznał blokadę dróg dojazdowych do sądu przez protestujących rolników" (wyrok z dnia 24 sierpnia 1999 r., I ACa 442/99, OSA 2002, z. 2, poz. 15). Nadzwyczajne wydarzenia w rozumieniu art. 214 § 1 kpc wykraczają poza zjawiska siły wyższej i nie muszą wykazywać szerszego zasięgu swego oddziaływania. Mogą dotyczyć jak wskazano powyżej samej strony lub jej pełnomocnika procesowego jak nagła - bezpośrednio przed terminem rozprawy - choroba, nieszczęśliwy wypadek, śmierć osoby bliskiej itp. Nieobecność pełnomocnika strony na rozprawie spowodowana jego np. urlopem wypoczynkowym, nie jest wywołana nadzwyczajnym wydarzeniem, którego nie można przewyżyć. Cechy nadzwyczajności pozbawiony jest także stan długotrwałej choroby strony, lub jej pełnomocnika, planowany pobyt w szpitalu lub też kuracja w sanatorium (Zob. wyrok SN z dnia 19 marca 2003 r., II UK 172/02, Prok. i Pr. 2003, nr 9, poz. 38 oraz powołane tam orzecznictwo).

Warto tu także wskazać, że określenie rodzaju przeszkody jako nie dającej się przewyciężyć zakłada aktywność strony w jej przełamaniu, co oczywiście implikuje konieczność wyrażenia oceny o wskazywanych przez zainteresowany podmiot przyczynach braku efektywności podjętych czynności. Sąd Najwyższy niejednokrotnie zwracał także uwagę na negatywne następstwa tolerowania wykorzystywania przez stronę jej uprawnień w celu przewlekania, a nawet uniemożliwienia prowadzenia procesu. Wskazywał, że tego rodzaju nierzetelne postępowanie strony może uzasadniać odpowiednią reakcję sądu (por. uzasadnienie postanowienia SN z dnia 13 lutego 1999 r., I CKN 1064/97, OSNC 1999, nr 9, poz. 153 - por. Tadeusz Żyznowski, Komentarz do art. 214 Kodeksu postępowania cywilnego, LEX, por. też Przemysław Telenga, Komentarz aktualizowany do art. 214 Kodeksu postępowania cywilnego, LEX oraz Magdalena Olczyk, Komentarz do art. 214 Kodeksu postępowania cywilnego, LEX).

Z powyższego zatem wynika, że tylko nieodroczenie przez sąd rozprawy z przyczyn wymienionych w art. 214 kpc stanowi uchybienie procesowe skutkujące nieważnością postępowania z powodu pozbawienia strony możliwości obrony swych praw (art. 379 pkt 5 kpc). Warto tu jednakże wskazać, że nawet gdyby zachodziły podstawy do odroczenia rozprawy w dniu 16 lipca, trudno jest uznać że wobec braku takiego odroczenia faktycznie pozbawiono stronę pozwaną prawa do obrony. Zawarte w art. 379 pkt 5 kpc sformułowanie: "jeżeli strona została pozbawiona możliwości obrony swych praw" jest bardzo ogólne. Ustawodawca nawet przykładowo nie wskazał żadnej tego rodzaju okoliczności. W orzecznictwie przyjmuje się, iż pozbawienie strony możliwości obrony swoich praw polega na tym, że z powodu wadliwych czynności procesowych sądu lub strony przeciwnej nie mogła ona brać i nie brała udziału nie tylko w toku całego postępowania, ale także w jego istotnej części, przy czym chodzi o całkowite faktyczne pozbawienie możliwości obrony (postanowienie SN z dnia 28 listopada 2002 r., II CKN 399/01, Lex nr 19607). Zgodnie z dominującym w judykaturze zapatrywaniem, tak rozumiane pozbawienie strony możliwości obrony swych praw nie następuje, jeżeli skutki tego uchybienia mogły być usunięte przed wydaniem wyroku w danej instancji (zob. m.in. uzasadnienia wyroków Sądu Najwyższego: z dnia 10 czerwca 1974 r., II CR 155/74, OSPiKA 1975, nr 3, poz. 66, z dnia 10 maja 2000 r., III CKN 416/98, OSNC 2000, nr 12, poz. 220, z dnia 10 stycznia 2001 r., I CKN 999/98, Lex nr 52705, z dnia 10 lipca 2002 r., II CKN 822/00, Lex nr 55519). Ocena, czy doszło do pozbawienia strony możliwości obrony jej praw, powinna być dokonywana przez pryzmat konkretnych okoliczności sprawy. Przyjmuje się przy tym, że o nieważności postępowania z omawianej przyczyny nie można jednak mówić w sytuacji, w której strona na skutek własnego działania z przysługujących jej uprawnień procesowych nie skorzystała. Zaznaczyć należy, że środki procesowe mające na celu zagwarantowanie stronom ich uprawnień powinny być przez nie wykorzystywane w sposób właściwy, służący rzeczywiście realizacji tych uprawnień (zob. postanowienie SN z dnia 10 września 1998 r., III CZ 114/98, OSNC 1999, nr 2, poz. 42 oraz wyrok SN z dnia 1 czerwca 2000 r., I CKN 64/00, OSNC 2000, nr 12, poz. 227). Analizując zatem czy doszło do pozbawienia strony możliwości działania, trzeba w pierwszej kolejności rozważyć, czy nastąpiło naruszenie przepisów procesowych, następnie ustalić, czy uchybienie to wpłynęło na możliwość strony do działania w postępowaniu, w końcu zaś ocenić, czy pomimo zaistnienia tych okoliczności strona mogła bronić swych praw w procesie. Dopiero w razie kumulatywnego spełnienia wszystkich tych przesłanek można przyjąć, że strona została pozbawiona możliwości działania. Taki właśnie schemat myślenia odnajdujemy w uzasadnieniu wyroku Sądu Najwyższego z dnia 28 marca 2008 r., V CSK 488/07 (Lex nr 424315), który dotyczył podobnego stanu faktycznego (por. Tadeusz Wiśniewski, Komentarz do art. 379 Kodeksu postępowania cywilnego, LEX oraz Mariusz P. Wójcik, Komentarz do art. 379 Kodeksu postępowania cywilnego, LEX). Pozbawienie strony możliwości obrony swych praw w procesie oznacza zatem jak się przyjmuje w orzecznictwie sytuację, w której sąd nie powinien w ogóle przystępować do merytorycznego rozstrzygnięcia sprawy. W grę wchodzi jednak tylko wypadek, gdy strona rzeczywiście była pozbawiona możliwości obrony swych praw i na skutek tego nie brała udziału w postępowaniu sądowym. Analizując więc przedmiotowy stan faktyczny stwierdzić należy, iż nie budzi wątpliwości, że nie doszło do naruszenia przepisów postępowania, a strona pozwana nie tylko nie była pozbawiona możliwości obrony swoich praw, ale prawo to zrealizowała. Warto to także wskazać, że na terminie rozprawy w dniu 16 lipca 2015 r. Sąd I instancji nie przeprowadził żadnych czynności dowodowych, a ograniczył się tylko do zamknięcia rozprawy i wydania zaskarżonego orzeczenia.

Jak zasadnie zarzucono w apelacji Sąd I instancji w uzasadnieniu orzeczenia nie odniósł się wprawdzie do zarzutu strony pozwanej w zakresie właściwości Sądu I instancji jednakże uchybienie to nie może również skutkować uznaniem apelacji za zasadną. Zarzut naruszenia art. 328 § 2 k.p.c. może znaleźć uzasadnienie w tych wyjątkowych

sytuacjach, w których treść uzasadnienia uniemożliwia całkowicie dokonanie oceny, zrozumienia toku rozumowania sądu, który doprowadził do wydania orzeczenia, gdy sfera motywacyjna pozostaje nieujawniona bądź niezrozumiała lub gdy zawarte w nim rozważania pozostają całkowicie bez związku z rozpoznawaną sprawą. Tylko bowiem w takim przypadku uchybienie art. 328 § 2 k.p.c. może być uznane za mogące mieć wpływ na wynik sprawy. Z ujęcia redakcyjnego art. 328 § 2 k.p.c. wskazującego obligatoryjną treść uzasadnienia wyroku wynika, że punktem wyjścia dla przedstawienia w motywach pisemnych uzasadnienia koncepcji prawnej rozstrzygnięcia sprawy powinny być poczynione ustalenia faktyczne, odpowiadające postulatowi jasności i kategoryczności, czemu uzasadnienie zaskarżonego wyroku czyni zadość. Sfera motywacyjna Sądu Rejonowego jest jasna i zrozumiała chociaż uzasadnienie to faktycznie nie odnosi się w zarzutu braku właściwości Sądu I instancji .

W tym miejscu należy także wskazać, że zgodnie z przepisem art. 27 § 1 kpc powództwo wytacza się przed sąd pierwszej instancji, w którego okręgu pozwany ma miejsce zamieszkania. Powództwo przeciwko osobie prawnej lub innemu podmiotowi nie będącemu osobą fizyczną wytacza się według miejsca ich siedziby (art. 30 kpc) . Stosownie zaś do przepisu art. 31 kpc powództwo w sprawach objętych przepisami oddziału , w którym się on znalazł wytoczyć można bądź według przepisów o właściwości ogólnej, bądź przed sąd oznaczony w przepisach zawartych w tym dziale . Właściwość przemienna polega zatem na tym, że miejscowo właściwy w określonej kategorii spraw jest zarówno sąd właściwości ogólnej, jak i sąd (lub sądy) określony w przepisach art. 32-37 kpc , a wybór sądu, przed który ma być wytoczone powództwo pozostawiony jest powodowi. Powód, wytaczając powództwo przed sąd inny niż wyznaczony miejscem zamieszkania czy siedzibą pozwanego, powinien w pozwie podać okoliczności uzasadniające właściwość sądu według przepisów o właściwości przemiennej (por. Bodio J., Demendecki T., Jakubecki A., Marcewicz O., Telenga P., Wójcik M.P., Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz, Oficyna, 2008, wyd. III , komentarz do art. 31) . Wynika to z przepisu zawartego w art. 187 kpc . Według pkt 2 art. 187 § 1 k.p.c. pozew winien bowiem zawierać przytoczenie okoliczności faktycznych uzasadniających żądanie, a w miarę potrzeby uzasadniających również właściwość sądu. Z wykładni art. 187 § 1 pkt 2 k.p.c. wynika zatem dla wnoszącego pozew obowiązek wskazania okoliczności uzasadniających właściwość sądu, w sytuacji gdy właściwość miejscowa sądu wynika zarówno z umowy stron jak i gdy, jak w przedmiotowej sprawie zależy od wyboru powoda. W doktrynie uznaje się, że elementy pozwu określone w art. 187 §1 k.p.c. mają charakter obligatoryjny (Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz, 1.1, pod red. K. Piaseckiego, W-Wa 1999, s. 675), co oznacza, że w razie potrzeby, tak jak w przedmiotowej sprawie, koniecznym jest przytoczenie okoliczności uzasadniających również właściwość sądu. Potrzeba ta może wynikać jak wskazano powyżej, z umowy prorogacyjnej lub z zastosowania przepisów określających właściwość przemienna sądu. W powołanej uchwale Sąd Najwyższy wyraził pogląd, że wprawdzie element pozwu określony w art. 187 § 1 pkt 2 k.p.c. in fine nie musi stanowić wyodrębnionej jednostki redakcyjnej, jednakże winien znajdować się w pozwie i wynikać z jego treści.

Zgodnie nadto z przepisem art. 454 § 1 kc jeżeli miejsce spełnienia świadczenia nie jest oznaczone ani nie wynika z właściwości zobowiązania, świadczenie powinno być spełnione w miejscu, gdzie w chwili powstania zobowiązania dłużnik miał zamieszkanie lub siedzibę. Jednakże świadczenie pieniężne powinno być spełnione w miejscu zamieszkania lub w siedzibie wierzyciela w chwili spełnienia świadczenia. Jeżeli zobowiązanie ma związek z przedsiębiorstwem dłużnika lub wierzyciela, o miejscu spełnienia świadczenia rozstrzyga siedziba przedsiębiorstwa (§ 2 kc) na ten ostatni przepis powoła się zresztą powód . Stosownie jednak do przepisu art. 34 kpc powództwo o ustalenie istnienia umowy, o jej wykonanie, rozwiązanie lub unieważnienie, jako też o odszkodowanie z powodu niewykonania lub nienależytego wykonania umowy wytoczyć można przed sąd miejsca jej wykonania. W razie wątpliwości miejsce wykonania umowy powinno być stwierdzone dokumentem. Przepis ten zatem określa właściwość dla spraw wynikających z zobowiązań umownych. Powyższe oznacza zatem, że w przypadku gdy wierzyciel dochodzi swoich roszczeń z tytułu wykonania umowy , jak ma to miejsce w niniejszym przypadku o właściwości miejscowej sądu rozstrzyga miejsce , gdzie ma być spełnione świadczenie związane z zapłatą ceny . W przypadku zaś cesji wierzytelności na co zresztą powołała się już strona powodowa przyjmuje się, że w razie przelewu wierzytelności pieniężnej dłużnik powinien dokonać zapłaty, jeżeli miejsce spełnienia świadczenia nie jest oznaczone, w miejscu zamieszkania lub w siedzibie (siedzibie przedsiębiorstwa) nabywcy wierzytelności w chwili spełnienia świadczenia. Samo wskazanie dłużnikowi przez wierzyciela rachunku bankowego, na który ma zapłacić, nie rozstrzyga o miejscu spełnienia świadczenia. Gdy dłużnik nie zastosował się do żądania zapłaty na wskazany przez nabywcę wierzytelności

rachunek, sądem miejsca wykonania zobowiązania (art. 34 i 488 § 1 k.p.c.) jest sąd miejsca zamieszkania lub siedziby (siedziby przedsiębiorstwa) nabywcy wierzycelności w chwili wytoczenia powództwa" (por. orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 14 lutego 2002r. w sprawie III CZP 81/01 opublikowanej OSNC 2002/11/131 przywołane przez stronę powodową).

Stosownie nadto do przepisu art. 46 § 1 kpc właściwość sądu strony mogą określić również w umowie i umówić się na piśmie o poddanie sądowi pierwszej instancji, który według ustawy nie jest miejscowo właściwy, sporu już wynikłego lub sporów mogących w przyszłości wyniknąć z oznaczonego stosunku prawnego. Sąd ten będzie wówczas wyłącznie właściwy, jeżeli strony nie postanowiły inaczej. Strony nie mogą jedynie zmieniać właściwości wyłącznej (§ 2 art. 46 kpc). Strona pozwana nie wykazała zaś, że w drodze umowy ze stroną powodową została wyłączona właściwość ogólna miejscowa sądu albo też by właściwość Sądu I instancji nie uzasadniały powołane w uzasadnieniu pozwu przepisy określające właściwość przemienną. Sąd ten prawidłowo ocenił, że jest właściwy do rozpoznania przedmiotowej sprawy i ustalenia te Sąd Okręgowy w całości podziela. Zarówno bowiem miejsce zamieszkania powoda, prowadzonej przez niego działalności gospodarczej niezależnie już od siedziby banku prowadzącego jego rachunek bankowy uzasadniają właściwość Sądu w Siedlcach, jako Sądu I instancji. Jak wynika bowiem z powyższego świadczenie pieniężne winno być spełnione w miejscu siedziby wierzyciela, a to niezależnie od siedziby banku który prowadzi jego rachunek, a ta należy do właściwości Sądu w Siedlcach jako Sądu pierwszej instancji.

Warto tu także wskazać, że nawet gdyby rzeczywiście w niniejszym przypadku sprawę w I instancji rozpoznał sąd niewłaściwy miejscowo to i tak to uchybienie nie skutkuje samo w sobie nieważnością postępowania, a strona pozwana z tego tytułu i w związku z nim nie zgłosiła żadnych dodatkowych zarzutów ograniczając się tylko do tego zarzutu że Sąd I instancji nie uzasadniał swojej właściwości miejscowej. Stosownie bowiem do przepisu art. 379 kpc Nieważność postępowania zachodzi między innymi:

- 1) jeżeli droga sądowa była niedopuszczalna,
- 2) jeżeli strona nie miała zdolności sądowej lub procesowej, organu powołanego do jej reprezentowania lub przedstawiciela ustawowego, albo gdy pełnomocnik strony nie był należycie umocowany,
- 3) jeżeli o to samo roszczenie między tymi samymi stronami toczy się sprawa wcześniej wszczęta albo jeżeli sprawa taka została już prawomocnie osądzona,
- 4) jeżeli skład sądu orzekającego był sprzeczny z przepisami prawa albo jeżeli w rozpoznaniu sprawy brał udział sędzia wyłączony z mocy ustawy,
- 5) jeżeli strona została pozbawiona możliwości obrony swych praw,
- 6) jeżeli sąd rejonowy orzekł w sprawie, w której sąd okręgowy jest właściwy bez względu na wartość przedmiotu sporu.

Co się tyczy przyczyny nieważności wskazanej art. 379 pkt 6, to sąd okręgowy jest rzeczowo właściwy bez względu na wartość przedmiotu sporu w sprawach określonych w Kodeksie postępowania cywilnego w art. 17 pkt 1-3 oraz pkt 4¹-4⁴, a także w art. 477⁸ § 1, art. 479²⁸, 479³⁶, 479⁴⁶, 479⁵⁷, 479⁶⁸, 544, 567¹ i 691¹. Jeżeli w którejkolwiek z tych kategorii spraw orzekł sąd rejonowy, postępowanie będzie dotknięte nieważnością. Nie skutkuje natomiast nieważnością postępowania rozpoznanie przez sąd rejonowy sprawy należącej do właściwości rzeczowej sądu okręgowego na podstawie art. 17 pkt 4. jak również rozpoznanie sprawy przez sąd niewłaściwy miejscowo.

Warto tu również wskazać że na istnienie innych przesłanek skutkujących nieważnością postępowania skarżący nawet nie wskazywał, zaś Sąd odwoławczy z urzędu nie stwierdził, aby w niniejszym przypadku nieważność postępowania miała miejsce. Skarżący nie wykazał również, że rozpoznanie sprawy według jego mniemania przez sąd niewłaściwy miało wpływ na wynik postępowania, ograniczając się we wniesionej apelacji do ogólnikowego zarzutu w zakresie braku uzasadnienia przez Sąd Rejonowy swojej właściwości.

Sąd Rejonowy rozpoznał także istotę sprawy. Sąd ten dokonał bowiem analizy zasadność żądania pozwu z punktu widzenia okoliczności faktycznych przytoczonych, jako podstawa faktyczna pozwu oraz z punktu widzenia zarzutów podniesionych przez pozwanego w toku postępowania . Na podstawie poglądów dominujących w doktrynie i orzecznictwie przyjmuje się bowiem , że nierozpoznanie istoty sprawy odnosi się do roszczenia będącego podstawą powództwa i zachodzi, gdy sąd pierwszej instancji nie orzekł w ogóle merytorycznie o żądaniach stron, zaniechał zbadania materialnej podstawy żądania pozwu albo pominął merytoryczne zarzuty pozwanego. Przyjmuje się, że do nierozpoznania istoty sprawy przez sąd pierwszej instancji dojdzie w szczególności w razie oddalenia powództwa z uwagi na przyjęcie przedawnienia roszczenia, prekluzji lub braku legitymacji procesowej strony, której oceny sąd drugiej instancji nie podziela (zob. w szczególności wyrok SN z dnia 23 września 1998 r., II CKN 897/97, OSNC 1999, nr 1, poz. 22; wyrok SN z dnia 14 maja 2002 r., V CKN 357/00, Lex, nr 55513). Sąd Najwyższy przyjął, że oceny, czy sąd pierwszej instancji rozpoznał istotę sprawy dokonuje się na podstawie analizy żądań pozwu i przepisów prawa materialnego stanowiących podstawę rozstrzygnięcia, nie zaś na podstawie ewentualnych wad postępowania wyjaśniającego. Niewyjaśnienie okoliczności faktycznych istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy nie jest równoznaczne z nierozpoznanie istoty sprawy (zob. wyrok SN z dnia 22 kwietnia 1999 r., II UKN 589/98, OSNP 2000, nr 12, poz. 483). To samo należy także odnieść do ewentualnej sprzeczności ustaleń sądu z zebranych w sprawie materiałem dowodowym .

Wydanie wyroku przez Sąd Okręgowy w niniejszym postępowaniu nie wymaga również przeprowadzenia postępowania dowodowego w całości.

W ocenie Sądu Okręgowego nie jest także zasadny wniosek o zmianę zaskarżonego orzeczenia . Należy tu także podkreślić, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego sąd drugiej instancji, jako sąd orzekający merytorycznie, powinien dokonać samodzielnej oceny wyników postępowania dowodowego przeprowadzonego przez sąd pierwszej instancji i poczynić własne ustalenia faktyczne. Sąd ten może tym samym dokonywać ustaleń faktycznych sprzecznych z ustaleniami stanowiącymi podstawę zaskarżonego wyroku, nawet na podstawie dowodów przeprowadzonych wyłącznie w trakcie postępowania pierwszoinstancyjnego. Musi jednak w swojej działalności harmonizować ogólne (art. 227-315 k.p.c.) i szczególne (art. 381-382 k.p.c.) reguły postępowania dowodowego. Dokonanie przez sąd drugiej instancji odmiennych ustaleń bez przeprowadzania dodatkowych dowodów jest dopuszczalne i uzasadnione w szczególności wtedy, gdy dowody te mają jednoznaczną wymowę, a ocena sądu pierwszej instancji jest oczywiście błędna. Niezbędne jest wykazanie w czym tkwi wadliwość stanowiska sądu pierwszoinstancyjnego, dlaczego określone dowody dostarczają odmiennych wniosków, które z dowodów nie zasługują na wiarę, co sprawia, że wyłania się inny obraz stanu faktycznego sprawy (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 lutego 2003r., IV CKN 1752/00, LEX nr 78279; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 marca 2002r., IV CKN 859/00, LEX nr 53923; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 stycznia 2002r., I CKN 567/99, LEX nr 53925 oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 kwietnia 2001 r., II UKN 339/00, OSNP 2003/1/21). Sąd odwoławczy ma nadto nie tylko uprawnienie, ale wręcz obowiązek rozważenia na nowo całego zebranego w sprawie materiału oraz jego własnej samodzielnej oceny, przy uwzględnieniu zasad wynikających właśnie z przepisu art. 233 § 1 kpc niezależnie od tego czy ustaleń dokonuje po przeprowadzeniu nowych dowodów bądź ponowieniu dotychczasowych, czy też wskutek podzielenia ustaleń dokonanych przez sąd pierwszej instancji. Obowiązek ten jest tym bardziej oczywisty, gdy strona wnosząca apelację zarzuca sądowi I instancji naruszenie przepisów postępowania , które miało wpływ na wynik sprawy .W niniejszym przypadku skarżący nie zarzucał Sądowi Rejonowemu błędu w ustaleniach faktycznych , a zatem braku także wszechstronnego i bezstronnego rozpoznania zebranego w sprawie materiału dowodowego , czy też uchybienia zasadom swobodnej oceny dowodów.

W przedstawionym powyżej zakresie objętym tak osnową wniesionej apelacji jak i jej uzasadnieniem w ocenie Sądu Okręgowego rozumowanie Sądu I instancji jest logicznie poprawne . W konsekwencji Sąd Okręgowy w niniejszym składzie podziela w pełni te ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd Rejonowy oraz argumenty i dowody przedstawione na ich poparcie. Sąd Okręgowy podziela je, przyjmuje za własne, co sprawia, iż nie zachodzi potrzeba ich powtarzania (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 kwietnia 1997 r., II UKN 61/97 – OSNAP 1998 nr 9, poz. 104 oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 stycznia 1999 r., I PKN 521/98 – OSNAP 2000, nr 4, poz.

143). W ocenie Sądu Okręgowego zarzuty apelacji są w tym zakresie zatem całkowicie bezpodstawne. Z ustaleń Sądu Okręgowego jednoznacznie wynika , że zarzuty i uzasadnienie apelacji w tym zakresie zmierza jedynie do uzyskania satysfakcjonującego stronę pozwaną rozstrzygnięcia.

Sąd I instancji prawidłowo nadto orzekł o kosztach postępowania za pierwszą instancję . Zapłata dokonana przez stronę pozwaną miała bowiem miejsce dopiero w dniu 16 stycznia 2015 r. i została ona nadto dokonana na rzecz nie strony powodowej , ale na rzecz cedenta przedmiotowej wierzytelności. Przedmiotowa należność na rzecz strony powodowej została zaś przez cedenta wierzytelności na rachunek , którego płatność wpłynęła przelana dopiero w dniu 20 stycznia 2015 r. Z przedmiotowym pozwem strona powodowa wystąpiła natomiast już w dniu 20 listopada 2014 r. , chociaż nakaz zapłaty w niniejszym postępowaniu został wydany faktycznie , już po dokonaniu powyższej płatności . Tym samym trudno jest uznać ,że strona pozwana nie dała podstaw do wytoczenia przedmiotowego powództwa , czy też ,że nie powinny obciążać ją koszty postępowania w zasadzonej przez Sąd i instancji wysokości .Sąd Okręgowy w niniejszym postępowaniu nie znalazł natomiast żadnych podstaw aby odstąpić od orzekania o kosztach stosownie do wyniku postępowania i aby w tym zakresie orzekać na podstawie przepisu art. 101 kpc czy art. 102 kpc .

Warto tu również podnieść ,że strona pozwana w postępowaniu przez Sądem Rejonowym , w którym była już reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika procesowego nie kwestionowała wyliczenia odsetek , zarzut ten został podniesiony dopiero w apelacji , a tym samym winien być on uznany za spóźniony . Nawet jednak w apelacji podnosząc powyższy zarzut skarżący jednocześnie nie zarzucił ,że wyliczenie odsetek przez stronę powodową było nieprawidłowe czy wadliwe , czy też że było ono obarczone jakimś błędem .

Mając powyższe na względzie należało uznać, że zarzuty apelacji w zakresie naruszenia przepisów prawa procesowego przywołanych w apelacji i jej uzasadnieniu przez skarżącego są całkowicie niezasadne . W tej sytuacji Sąd Okręgowy mając na względzie ,że apelacja strony pozwanej była niezasadna uznał, iż winna ona być w całości oddalona na podstawie przepisu art. 385 kpc .

Rozstrzygnięcie o kosztach procesu za II instancję uzasadnia treść art. 98 kpc, 99 kpc w zw. z art. 108 kpc i art. 109 kpc . Pozwany przegrał bowiem postępowanie odwoławcze w całości, a strona powodowa reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika procesowego wносиła o obciążenie go kosztami tego postępowania na jej rzecz .